

Lojia

IR IŠDIDUSIS AMERIKIETIS

Kate Hewitt

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS – 5 –

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Kate Hewitt
(Keitė Hiujit)

**ZOJA
IR
IŠDIDUSIS AMERIKIETIS**

Penktasis serijos
Balforų šeimos paveldėtojos
romanas

Versta iš Kate Hewitt, *Zoe and the Tormented Tycoon*, 2010

© Kate Hewitt, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-941-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Maksas Monro pro gydytojo kabineto langą Parko Aveniu žvelgė į vyšnių žiedus, visiškai išsiskleidusius, rausvus, apvalius ir švelnius vatos gumulėlius. Jis sumirksėjo – ar tie žied-lapiai liejasi į vieną begalinę rožinę masę, o gal tai tik įsivaizduoja? Tik to bijo?

Atsigrižo į gydytoją, kuris jam pernelyg užjaučiamai šypsojosi, ir sunėrė pirštus po smakru. Prabilo sąmoningai bereikišmiu balsu:

– Na, kiek maždaug liko? Metai? – Jis gurktelejo. – Šeši mėnesiai?

– Sunku pasakyti, – gydytojas Ajersas dirstelėjo į kortelę, kurioje keliais glaustais sakiniiais buvo užfiksuotas Makso regėjimo blogėjimas. – Štargarto liga yra nespėjama. Kaip žinoma, daugumai liga diagnozuojama vaikystėje, bet jums ją rado visai neseniai. – Jis vos žymiai apgailestaudamas gūžtelėjo. – Akyse gali ištisus mėnesius lieti, staiga aptemti... – Gydytojas reikšmingai nutilo.

– Arba? – paklausė Maksas, vieninteliu žodžiu atverdama duris į visiškai nelaukiamą galiybę.

– Arbaviskas gali vykti daug greičiau. Po vos

keleto *savaičių* galite beveik visai prarasti regėjimą.

- Savaičių, - Maksas šaltai, abejingai pakartojo ir vėl atsisuko į putnius žiedus pačioje savo grožio viršūnėje. Gal nė nepamatys jų krinant, negalės stebėti, kaip šilkiniai žiedlapiai ruduoja ir raukšlėjasi, raukiasi kampučiuose ir lėtai, ramiai nusileidžia ant žemės.

Savaičių.

- Maksai...

Maksas iškėlė ranką, nutildydamas gydytojo paguodos žodžius. Visai nenorėjo klausytis, kaip jam gaila, kaip Maksas to nenusipelnė. Mandagu, bet beprasmiška.

- Prašau, - tyliai pratarė jis, staiga pajutęs, kaip išdžiūvo gerklė.

Gydytojas Ajersas papurtė galvą, jo žodžiai virto atodūsiu.

- Jūsų atvejis unikalus, nes per nelaimingą atsitikimą patirta galvos trauma galėjo pabloginti ar net paspartinti ligos eigą. Daug žmonių su šia liga gali išgyventi...

- O kiti yra akli ir kone visiškai nemato, - abejingai užbaigė Maksas. Domėjosi tuo dar tada, kai regėjimą blaškė atsitiktiniai juodi raibuliai, lyg pasaulis staiga subanguotų. Dar

tada, kai galėjo skaityti, žiūrėti, *matyti*. Vos prieš tris savaites, o rodos visai kitame gyvenime.

Gydytojas dar sykį atsiduso, tada siektelėjo brošiūros.

- Gyventi netekus regėjimo sudėtinga...

Maksas netikėdamas savo ausimis nusikvatojo. Sudėtinga? Sudėtingi dalykai jam vieni niekai. Sunkumai vedė jį į priekį. Regėjimo netektis nėra sudėtinga. Čia visiškas žlugimas. Tamsa, visiška tamsa, kaip jau kadaise buvo, kai jį prarijo baimė, kai girdėjo aimanas... - Neleidęs sau plėtoti minties, Maksas sugrįžo į realybę. Nes paskęsti prisiminimuose būtų lengva, bet paskui niekada iš ten nebesugrįžtų.

- Galėčiau nurodyti jums kelias grupes, kurios padeda apsibrasti...

- Ne, - jis nustūmė siūlomą lankstinuką ir prisivertė pažvelgti į užuojautos kupinas gydytojo akis, pasukdamas galvą taip, kad išplaukęs jo veidas atsidurtų periferinio regėjimo lauke - taip jis matė geriausiai. Sumirksėjo, lyg tai padėtų. Jau dabar pasaulis pamažu grimzta į rūką, švelnėja ir temsta kampuose lyg sena nuotrauka. Formos išplaukia, akyse raibuliuoja

dēmēs ir šviesos, kaip žvaigždės prieblandoje. Maksas suvokė, kad tai, kiek šiuo metu mato, yra visiškai mėsas.

O kai nieko nebematys, kai užuolaidos jo akyse visiškai užsivers, ar dabartinė realybė – kaip tie ryškūs vyšnių žiedai – jam irgi primins seną nuotrauką? Išplaukusią ir tolimą, sunkiai beprisimenamą, laikui bėgant vis blankstančią? Kaip pakels nesibaigiančią tamsą? Sykį jau tai juto – nebegali dar sykį to patirti, bet kito pasirinkimo nėra. Jokio.

Jis papurtė galvą, tiek norėdamas išmesti tą mintį iš galvos, tiek dėl gydytojo Ajerso pasiūlymo.

– Manęs nedomina jokios grupės, – tuščiai tarė jis, – pats su tuo susitvarkysiu.

– Nekalbu apie jokius jausmus ar švelnybes... – pradėjo gydytojas Ajersas. Maksas žinojo, kad daktaras buvęs kareivis, todėl ir buvo pas jį nusiūstas. Tarnavo kariuomenėje, nors ir ne oro pajėgose. Ir jokio veiksmo nematė.

– Žinau, – jis prisivertė abejingai nusišypsoti. – Ačiū. – Pakilo iš kėdės – skaudėjo galvą, iš skausmo tvinkėjo koja. Trumpam apsvaigo, tartum žemė būtų dingusi iš po kojų, teko su-

imti gydytojo stalo kampą, kad susigražintų pusiausvyrą. Nepataikė, tik perbraukė ranka orą ir balsu nusikeikė.

- Man viskas gerai, - jis atsitiesė, kareiviškai ištiesė pečius, jo akys buvo tamsios ir šaltos, o veidą perpus dalijantį randą, nusitęsusi nuo pat dešiniojo antakio kampo iki lūpos, ėmė mausti nuo prisiminimų. Nuo skausmo. - Ačiū, - pakartojo jis dar sykį ir atsargiai žengdamas išėjo iš kabineto.

Už lango ant žemės tingiai nusileido vienas šilkinis žiedlapis.

Zoja Balfor padavė savo apsiaustą - ne ką kita kaip tik blizgančio šilko atraižą - drabužinėje stovinčiai moteriai ir perbraukė ranka meniškai sušiauštus savo plaukus. Ištiesusi pečius, akimirką stabtelėjo prie šurmuliuojančio įėjimo į Soho rajono loftą ir palaukė, kol galvos ims gręžtis. Jai to reikėjo, begėdiškai troško dėmesio ir pagyrų. Troško pasijusti kaip visada, lyg vos prieš tris savaites laikraščiuose nebūtų pasirodę ir jos pasaulio aukštyn kojomis apvertę straipsniai apie nesantuokinį jos gimimą. Tada pasaulis - jos pasaulis - aiktelėjo iš nuostabos. O pati suprato, kad nebežino, kas esanti.

Giliai įkvėpusi įžengė į meno galeriją, čiupo nuo artimiausio padėklo šampano taureę ir gurktelejo. Mėgavosi jo rūgštumu, juto, kaip burbuliukai nutvilko kūną. Ir pamatė – pajuto – kaip galvos išties atsigrėžė, bet dabar susiprato nebežinanti, kodėl. Ar dėl to, kad vakarėlyje pasirodė graži moteris? O gal dėl to, kad jie žino, kas ji yra – ar greičiau kas nėra?

Zoja dar gurkštelėjo šampano, lyg alkoholis galėtų nuvaikyti neviltį, pamažu besiskverbiančią į sielą, kad ir kaip buvo pasiryžusi užsimiršti ir linksmintis. Savitvarda dilo, jautėsi lyg stovėtų ant kažkokios siaubingos prarajos krašto, prarajos, kurios ji nesugebėjo suvokti nei pavadinti. Su šia neviltimi ir baime kovojo nuo tada, kai laikraščiai paskelbė jos gėdos istoriją, o nuo tada, kai tėvo prašymu prieš tris dienas atvyko į Niujorką, viskas pasidarė tik sunkiau. Ne, mintyse pasitaisė Zoja, ne tėvo. Oskaro Balforo, ją užauginusio vyro, prašymu.

Jos tėvas čia, Niujorke.

Tik šią popietę ji pagaliau sukaupė drąsą ir sustojo priešais žvilgantį dangoraižį Penkiasdešimt Septintojoje gatvėje, stebėdama ir laukdama, ar nepamatys akies kampučiu to vyro, kurio pamatyti ir atvyko. Ji žingsniavo pirmyn atgal, išgėrė tris puodelius kavos, net

ėmė graužti nagus. Po dviejų valandų jis vis dar nepasirodė ir ji nusliūkino atgal į Balforų apartamentus Penktajame Aveniu, jausdamasi kaip įsibrovėlė, apsimetėlė ir apgavikė.

Nes ji *nėra* Balfor.

Dvidešimt šešerius metus gyveno ramiai ir ištaigingai, tikėdama, kad yra viena iš Balforų merginų, kad priklauso vienai seniausių, turtingiausių ir galingiausių šeimų Anglijoje, jei ne visoje Europoje. O tada sužinojo – ir dar iš pirmojo paskalų žurnalo puslapio – kad jos gyslomis neteka nė lašas Balforų kraujo.

Ji niekas. Pavainikė.

– Zoja! – jos draugė Karena Bondžiornimo, šio vakaro galerijos atidarymo organizatorė, visa liekna ir elegantiška, vilkinti mažą – visai mažulytį – juodą drabužį, juodais ir tiesiais it žvilgantis krioklys plaukais, prispaudė prie jos pudruotą skruostą. – Atrodai nuostabiai, kaip ir tikėjaisi. Ar pasirengusi spindėti?

– Žinoma, – Zoja šypsojosi, kalbėjo lengvai ir džiugiai. Gal tik pati ir pastebėjo slepiamą šiurkštumą savo balse. – Spindėti moku geriausiai.

– Tikrų tikriausiai, – Karena spustelėjo jos pečius, o Zoja pamėgino išspausti kiek nuošir-

desnę šypsena. Nuo pastangų paskaudo veidą. – Kaip tik rengiausi išrėžti keletą neskoningų eilučių – turiu padėkoti rėmėjams, tarp jų ir Maksui Monro. – Karena reikšmingai užvertė akis ir Zoja pakėlė antakius, mėgindama suvaidinti, kad ta pavardė jai kažką reiškia. – Sako, kad jis geidžiamiausias viengungis mieste, bet šįvakar mano palankumo jis tikrai negauna.

– Ak? – Zoja dar gurkštelėjo šampano. Kažkam irgi nesmagu, pamanė ji, nors tylus balselis mintyse tvirtino, kad jai *smagu* – juk jai visada smagu. Nesėkmingas gimimas nebūtinai turi tai pakeisti.

Nes jei pakeistų...

– Ne, jis šiaušiasi – ar greičiau rūstauja – aną ten kampe, lyg virš jo būtų pakibęs audros debesis. Net prieiti baisu. – Karena dailiai papūtė lūpytes. – Tikriausiai pats vienas dėžė šampano išmaukė. – Ji tyliai atsiduso. – Ir vis dėlto, jis ganėtinai seksualus... Manau, randas tik padeda, ar ne?

– Bijau, kad jo nematau, – atsakė Zoja, – dairydamosi aplink besistumdancioje minioje, jos smalsumas vis augo, o Karena tik gūžtelėjo

pečiais.

- Nesunku jį praleisti pro akis. Atrodo lyg šis vyrą kažkas kankintų. Na, prieš mėnesį jis tikrai patyrė nelaimingą atsitikimą ir nuo tada labai pasikeitė. Taip gaila. - Ji dar sykį gūžtelėjo pečiais, pastatė taurę ant tuščio padėklo ir dusyk pabučiavo orą prie Zojos skruostų. - Gerai, turiu kažkaip patraukti visų dėmesį. - Ji truktelėjo žemyn dizainerio kurtą savo suknele, atidengdama dar centimetrą bronzinės iškirptės, ir geidulingai mirktelėjo Zojai. - Neturėtų būti sunku.

Vangiai šypsodamasi, Zoja dar atsigėrė šampano ir stebėjo, kaip draugė entuziastingai plepa su svečiais. Paprastai ji plepėdavo su svečiais, tačiau dabar pasijuto neturinti nei energijos, nei troškimo pliurpti, flirtuoti ir spindėti. Regis, tegalėjo tik prisiminti.

Balforų šeimą sukrečia nesantuokinio vaiko skandalas!

Kai mėlynas kraujas pagenda!

Nuo tada, kai ausylas žurnalistas nugirdo jos seserų ginčą per Balforų labdaros pokylį, straipsnių antraštės nepaliovė suktis jos mintyse. Seserys užmirštame motinos dienoraštyje atrado tiesą apie Zojos gimimą ir mergina

troško, kad jos niekada nebūtų atvertusios tos nudėvėtos knygos, troško užmiršti tiesą, kuri dabar jos nepaliks. Pagedęs kraujas. Jos kraujas.

Gėdos ir skausmo buvo per daug, negalėjo to pakelti, negalėjo apie tai nė mąstyti. Priėmė visus kvietimus, lankėsi visuose vakarėliuose ir klubuose, kad tik pamirštų tą gėdą, kad pamirštų, kas ji tokia. Susirado beprotiškiausius draugus ir vaidino, kad jai nerūpi. Tačiau visą tą laiką buvo sustingusi, nejautri. Neįtikėtina nejautri.

Oskaras dvi savaites paliko ją ramybėje, jos beveik nebuvo namuose – grįždavo paryčiais ir visą dieną pramiego davė.

O tada jis pagaliau privertė ją išlipti iš lovos ir pasikviėtė į savo studiją, raudonmedžio ir švelnios odos šventyklą, kur ore nuolat tvyrojo tabako kvapas. Šis atvirai vyriškas kambarys jai visada patiko, prisiminė visas sekmadienio popietes, kai susirangiusi tėčiui ant kelių gliame odiniame fotelyje vartė senus jo atlasus ir enciklopedijas, skaitė ir svajojo apie tolimus kraštus, egzotiškus pavadinimus, augalus ir gyvūnus. Internatinėje mokykloje mokytis jai visada nesisekė, bet tas senas knygas skaityti dievino, o paskui apdovanodavo šeimą žinio-

mis, kokių iš jos niekas nesitikėdavo.

Bet tą popietę tėvo studijoje ji nė nedirstelėjo į odinių enciklopedijų eiles. Tik stovėjo prie durų, nieko nenutuokdama, bereikšmiu veidu ir šiek tiek pagiriota.

- Zoja, - tėvas pasisuko kėdėje ir nužvelgė ją su tokia meile, kad Zoja sudrebėjo. Tai priminė ne tėvo, o svetimo žmogaus užuojautą. - Tai nebegali tėtis.

Ji gurktelėjo ir prisivertė nežymiai gūžtelėti. Skaudėjo galvą.

- Nežinau, ką...

- Zoja, - dabar jis prabilo tvirčiau ir griežtai į ją pažvelgė, primindamas tą kartą, kai buvo aštuonerių ir įlindo į pamotės makiažo krepšį. Vienu kartu išnaudojo beveik visus lūpdažius ir šešėlius ir įsigudrino niekieno nepastebėta prasmukti į mokyklą išdažyta karo spalvomis ir nusėta blizgučių. - Pastarąsias dvi savaites beveik nebuvai namie. Neaišku su kuo, neaišku, ką veikei...

- Man dvidešimt šešeri, - drebančiu balsu atkirto Zoja, - galiu daryti, ką noriu.....